

Betænkning

over

I. forslag til konkurslov og II. forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende konkurs m. v.

(Afgivet af retsudvalget den 17. maj 1977).

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder i 1. og 2. samling. I forbindelse hermed har justitsministeren været til samråd og har endvidere skriftligt besvaret en række spørgsmål.

Udvalget har modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra:

Advokatrådet,
Berning, Jesper, advokat, dr. jur.,
Foreningen af registrerede Revisorer,
FRR,
Jern-, Metal- og Kortvarebranchens
Kreditforening,
Klerk, Niels, højesteretssagfører,
Radiobranchens Kreditforening,
Skobranchens Merkantile Sammenslutning,
boafdelingen,
Starck-Sørensen, Cai, landsretssagfører og
Textilgrossistforeningens Akkordafdeling.

En række af ministerens svar på udvalgets spørgsmål samt enkelte henvendelser og ministerens kommentarer hertil vil blive optrykt i et særligt bilagshæfte, der senere omdeles.*)

Justitsministeren har stillet nedenstående ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsgangende bemærkninger.

Under behandlingen af lovforslagene har udvalget bl. a. særlig drøftet den kritik, der fra Advokatrådets side var rejst af bestemmelserne om afskaffelsen af likvidationsinstituttet for insolvente aktieselskaber og anpartsselskaber, herunder især kritikken af visse af bestemmelserne om regnskaber m. v. og om sikkerhedsstillelse. Retsudvalget

understreger i denne forbindelse den betydning, det tillægger ministerens udtalelse om, at de af rådet fremhævede bestemmelser efter justitsministeriets opfattelse er tilstrækkelig rummeligt affattet til, at de ved en smidig administration ikke betegner nogen særlig ændring i forhold til de gældende likvidationsregler i selskabslovene. Med hensyn til sikkerhedsstillelse ønsker udvalget at understrege at krav herom i hvert enkelt tilfælde må bero på en konkret vurdering. Endvidere tillægger udvalget det betydning, at ministeren vedrørende spørgsmålet om sikkerhedsstillelse har peget på de muligheder, der er for at undgå sikkerhedsstillelse, såfremt der kan opnås en ordning, hvorefter Advokatsamfundets Erstatningsfond yder dækning for tab.

Endelig understreger udvalget nødvendigheden af, at justitsministeren efter konkurslovforslagets vedtagelse optager forhandlinger med ministeren for skatter og afgifter om de skatte- og afgiftsmæssige konsekvenser af de nye regler.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) forslagene til *vedtagelse* med de af ministeren stillede ændringsforslag.

Et *mindretal inden for flertallet* (Danmarks kommunistiske partis medlem af udvalget) kan tilslutte sig de af ministeren stillede ændringsforslag. Mindretallet vil ikke stille ændringsforslag, da det er selve det

*) Se sp. 673.

kapitalistiske samfundssystem, der sluser folk ud i konkurs, men vil nøjes med et par beklagelser.

I 1966 var det muligt for 211 aktieselskaber ud af 293 likviderede selskaber at give fuld dækning til kreditorerne og dividende til aktionærerne, mens der ikke blev en øre til erstatning for de mange, der blev arbejdsløse, og som havde skabt dækning til kreditorerne og skabt hele dividenden.

Forskellen mellem opløsning af et aktieselskab ved konkurs og personers manglende ret til at opløse en personlig gæld ved konkurs samt pengeinstitutternes manglende ret til at erklære konkurs viser nogle kunstige modsætninger, der er uholdbare i et demokratisk samfund. De forskelle, der er mellem aktieselskaber, pengeinstitutter og personer for afvikling ved en likvidationsordning, burde være fjernet fra de to lovforslag.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) mener ikke, at man har givet sig den fornødne tid til at gennemarbejde de foreliggende forslag. Når man efter mere end 100 års forløb går i gang med at udforme en ny konkurslov, kan det ikke være livet om at gøre, om den bliver vedtaget nogle måneder før eller senere, men det er vigtigt, at der bliver tale om et lovværk, der kan holde for saglige indvendinger i lang tid fremover. Mindretallet vil ikke bestride, at lovforslagene indeholder nogle forbedringer, men det er let at forudse, at de på en række punkter vil give anledning til idelig kritik og hyppige småændringer.

Mindretallet må derfor på det foreliggende grundlag indstille forslagene til *forkastelse*, idet partiet — jfr. i øvrigt nærmere Folketingstidende 1976-77, 1. samling, spalte 1296-1299 — her navnlig fremdrager følgende kritikpunkter:

1. I stedet for at lade likvidationen af aktieselskaber overgå til konkursbehandling under skifteretternes regie burde man lade alle konkursboer behandle efter reglerne om likvidation og så samtidig effektivisere behandlingen af likvidationsboerne. Alle er enige om, at man i praksis opnår bedre resultater ved en likvidation end ved en konkursbehandling ved skifteretterne. Vi er enige med Advokatrådet i de synspunkter,

der er gjort gældende i rådets skrivelse af 2. maj d.å. til retsudvalget.

2. Betalingsstandsningsbestemmelserne bør ændres, således at „betalingsstandsning“ sker under kreditorernes kontrol, idet den korte tid, der er gået siden lovens vedtagelse, har vist, at reglerne misbruges af debitorerne, hvilket fremskridtspartiet allerede gjorde opmærksom på, inden loven blev vedtaget.

3. Bestemmelserne i §§ 85, 86 og 87 vil blive til stor skade for hele realkreditsystemet, idet panthaverne må finde sig i, at realiseringen af pantsatte ejendomme m. v. kan blive udsat i indtil et halvt år, hvilket vil betyde, at de yderste panthavere vil blive påført ikke ubetydelige tab, hvilket på længere sigt vil forringe en ejendoms låneværdi. Fremskridtspartiet mener, at de principper, der ligger til grund for partiets lovforslag nr. 64 i 1. samling 1976-77 „Realisering af overbehæftede ejendomme“, bør indarbejdes i konkursloven.

4. Bortset fra massekreditorerne bør alle kreditorer stå lige, således at ingen har privilegier.

Ændringsforslag.

til

I. Forslag til konkurslov.

Af *justitsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 13.

1) I *stk. 1* indsættes efter 1. punktum: „Inden beskikkelsen kan skifteretten pålægge skyldneren at indkalde samtlige bekendte fordringshavere til et af skifteretten fastsat møde.“

2) *Stk. 3* affattes således:

„*Stk. 3.* Tilsynet bør ikke uden kreditorernes samtykke godkende dispositioner, der ikke er nødvendige af hensyn til bevarelsen af skyldnerens virksomhed, rimelig varetagelse af fordringshavernes fælles interesser i øvrigt eller erhvervelsen af dagliglivets fornødenheder. Betaling af gæld bør kun ske i overensstemmelse med konkursordenen, eller hvis betalingen er nødvendig for at afværge tab.“

Til § 18.

3) *Stk. 2* udgår.

Til § 24.

4) I *stk. 4* ændres „fristdagen“ til: „konkursbegæringens indgivelse.“

Til § 27.

5) *Stk. 2* affattes således:

„*Stk. 2.* Afsigelse af konkursdekret er betinget af sikkerhedsstillelse for de i *stk. 1* nævnte omkostninger, medmindre disse utvivlsomt kan dækkes af konkursboets midler. Hvor særlige hensyn til en fordringshaver taler herfor, kan skifteretten dog undlade at kræve sikkerhedsstillelse. I så fald betales omkostninger, der ikke kan dækkes af skyldnerens midler, af statskassen.“

Til § 36.

6) *Stk. 2* udgår.

Til § 42.

7) *Stk. 3* affattes således:

„*Stk. 3.* Modregning kan ikke ske, hvis skyldnerens krav mod fordringshaveren er erhvervet under sådanne omstændigheder, at erhvervelsen i forbindelse med modregning må sidestilles med en omstødelig betaling.“

Til § 63.

8) *Stk. 2* affattes således:

„*Stk. 2.* Såfremt boet inden to uger efter dekretets afsigelse erklærer ikke at ville indtræde i aftalen, er krav på arbejdsvederlag for tiden fra dekretets afsigelse til erklæringen stillet som vederlag for den forudgående periode. Dog er krav på vederlag for den tid, den ansatte faktisk har udført arbejde for boet, massekrav. Afgiver boet først senere erklæring om ikke at ville indtræde, er kravet for tiden fra dekretets afsigelse til boets erklæring massekrav.“

Til § 88.

9) *Stk. 2* udgår.

Til § 126.

10) *Stk. 2* affattes således:

„*Stk. 2.* I boer af større omfang eller mere indviklet beskaffenhed kan skifteretten for boets regning antage en statsautoriseret revisor eller efter omstændighederne andre, herunder en registreret revisor, der har udarbejdet skyldnerens regnskaber før konkursen, til at udføre revision i et af skifte-

retten nærmere bestemt omfang. Skifteretten kan forinden høre kreditorernes mening på en skiftesamling.“

Til § 164.

11) *Stk. 2* affattes således:

„*Stk. 2.* Skifteretten kan for den enkelte akkordbehandling beskikke registrerede revisorer eller andre som fagkyndige eller regnskabskyndige tillidsmænd.“

Til § 215.

12) I *stk. 1* ændres „januar“ til: „april“.

Til § 216.

13) *Stk. 1* affattes således:

„Hvis begæring om konkurs eller akkordforhandling eller anmeldelse om betalingsstandsning er indgivet til skifteretten inden lovens ikrafttræden, anvendes de hidtil gældende regler.“

Bemærkninger.

Til nr. 1.

Undertiden vil det være rimeligt at give de kendte kreditorer lejlighed til under et møde i skifteretten at udtale sig om tilsynsbeskikkelsen, inden denne foretages. Da det findes rigtigst, at denne mulighed fremgår af selve lovtæksten, indsættes ved ændringsforslaget en bestemmelse herom.

Til nr. 2.

I den tid reglerne om betalingsstandsning har været i kraft, har det i praksis vist sig, at reglerne ofte anvendes til at skabe ro omkring en afvikling af skyldnerens virksomhed. Ved forslaget præciseres det, at betalingsstandsningsreglerne ikke giver grundlag for den tilsynsførende til uden kreditorernes samtykke at godkende dispositioner, der går ud over de i bestemmelsen nævnte rammer, f. eks. afhændelse af væsentlige aktiver og afslutning af betalingsstandsningen med opgørelse og udlodning af skyldnerens aktiver. Herved fastlægges samtidig et klarere ansvarsgrundlag for uberettigede dispositioner fra den tilsynsførendes side.

Til nr. 3.

Det har i praksis vist sig, at bestemmelsen, der svarer til den gældende konkurslovs § 41,

stk. 2, bliver misbrugt som pressionsmiddel ved inkassation af fordringer.

Da der samtidig i lovforslagets § 17 og § 18, stk. 1, er givet tilstrækkelige bestemmelser om den grundlæggende konkursbetingelse — skyldnerens insolvens — kan bestemmelsen i § 18, stk. 2, udgå, uden at kreditorernes stilling svækkes.

Til nr. 4.

Den sprogligt naturligeste læsning af lovforslagets §§ 16 og 24, stk. 4, er, at der kun regnes med en frist, hvor konkursbegæring indgives efter anmeldelse af betalingsstandsning eller en konkursbegæring afløses af betalingsstandsningens anmeldelse, idet der altid regnes med den tidligste fristdag, jfr. lovforslagets § 1, stk. 1 in fine.

Meningen er imidlertid, at fristen regnes fra henholdsvis anmeldelsesdagen og dagen for indgivelse af konkursbegæring, hvorved den samlede frist efter omstændighederne kan komme op på 10 måneder. Dette præciseres ved den foreslåede ændring af § 24, stk. 4. Er der indgivet flere konkursbegæring, regnes der med dagen for indgivelse af den første begæring, jfr. lovforslagets § 21, stk. 2.

Til nr. 5.

Ved forslaget klagøres det, hvornår skifteretten kan undlade at kræve sikkerhedsstillelse, og i hvilke tilfælde statskassen kan dække omkostningerne ved konkursbehandlingen.

Til nr. 6.

Bestemmelsen angår tilfælde, hvor skyldneren driver erhvervsvirksomhed fra en lejet ejendom. Tilbehør til ejendommen, der tilhører skyldneren, er ikke omfattet af retsplejelovens § 510, hvorfor skyldnerens kreditorer kan gøre det til genstand for særskilt udlæg. Det er derved også omfattet af skyldnerens konkurs. Bestemmelsen i stk. 2 er derfor uden selvstændig betydning og kan udgå.

Til nr. 7.

Lovforslagets formulering „bragt sig i gæld til skyldneren“ indebærer, at modregning f. eks. kan ske, hvis skyldneren, i den hensigt at muliggøre en modregningsadgang for fordringshaveren i et senere kon-

kursbo, uden fordringshaverens vidende opkøber en tredjemands fordring på denne.

En modregningsadgang bør ikke kunne ske i en sådan situation og udelukkes derfor ved ændringsforslaget.

Til nr. 8.

Efter lovforslagets § 63, stk. 1, bør boet snarest muligt træffe afgørelse om, hvorvidt det vil indtræde i arbejdsaftaler med personer, der er ansat i skyldnerens erhvervsvirksomhed.

I praksis kan der være betydelige vanskeligheder forbundet med hurtigt at finde frem til alle de ansatte for at få dem opsagt. Desuden bør boet under alle omstændigheder have en kortere frist til at tage stilling til, om det vil indtræde. Bestemmelsen i lovforslagets § 63, stk. 2, hvorefter krav på arbejdsvederlag for tiden efter konkursdekretets afsigelse er massekrav, selv om boet erklærer ikke at ville indtræde, vil imidlertid i mange tilfælde kunne tvinge boet til straks efter konkursdekretets afsigelse at opsiges lønmodtagere, der i den første usikkerhedsperiode efter konkursen ikke faktisk udfører arbejde for boet, også selv om arbejdsaftalen ellers ville have kunnet løbe videre. Bestemmelsen i stk. 2 foreslås derfor ændret, således at boet ved at afgive sin erklæring inden 2 uger efter dekretets afsigelse kan undgå, at krav, der ikke skyldes faktisk udført arbejde, bliver massekrav. Kravet bliver i stedet stillet som vederlag for den forudgående, periode dvs. som privilegeret krav. Afgiver boet sin erklæring senere end 2 uger efter dekretets afsigelse, er kravet stadig massekrav, men boet bør dog under alle omstændigheder snarest træffe sin afgørelse, jfr. stk. 1 og lovforslagets § 55, stk. 2.

Ved ændringen opnås en administrativ og praktisk lettelse i forhold til lovforslagets bestemmelse. For at ændringen ikke skal føre til en forringelse af lønmodtagerens stilling, foreslås samtidig en ændring af § 2, stk. 1, i loven om Lønmodtagernes Garantifond, jfr. nr. 3 i ændringsforslag til forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende konkurs m. v., således at også de i konkurslovens § 63, stk. 2, 1. pkt., nævnte krav bliver omfattet af lovens garanti. Herved opnår lønmodtageren endog en bedre stilling end efter lovforslagets § 63, stk. 2. Dels vil han kunne få et sådant krav udbe-

talt gennem Lønmodtagernes Garantifond uden at skulle afvente boets opgørelse og udlodning, dels får han sikkerhed for sit krav også i tilfælde, hvor der end ikke er fuld dækning til boets massekrav.

Til nr. 9.

§ 88, stk. 2, svarer med visse ændringer til retsplejelovens § 681, som den afløser. Bestemmelsen har imidlertid i praksis vist sig uden betydning og kan på en række punkter give anledning til fortolkningsproblemer. Da en panthaver i øvrigt i stort set alle relationer vil være bedre stillet ved at købe ejendommen på tvangsauktion fremfor at anvende bestemmelsen i § 88, stk. 2, udgår denne ved ændringsforslaget.

Til nr. 10.

Med ordet „andre“ i lovforslaget sigtes f. eks. til en registreret revisor, der har udarbejdet skyldnerens regnskaber før konkursen og derfor har et særlig indgående kendskab til skyldnerens økonomiske forhold. Ved den foreslåede ændring kommer dette til udtryk i selve lovteksten.

Til nr. 11.

Ved forslaget bestemmelse peges der særligt på muligheden af at antage en registreret revisor for den enkelte akkordbehandling. Forslaget indeholder ingen indholdsmæssig ændring i forhold til lovforslaget.

Til nr. 12.

Som følge af konkurslovforslagets vedtagelse agter justitsministeren i den kommende folketingssamling at fremsætte forslag til ændring af retsafgiftsloven og tinglysningsloven. Disse ændringer skal træde i kraft samtidig med den nye konkurslov. Da de påtænkte lovændringsforslag ikke med sikkerhed kan forventes gennemført inden den 1. januar 1978, og da dette ikrafttrædelsestidspunkt ifølge det for justitsministeriet senest oplyste må påregnes at indebære betydelige praktiske vanskeligheder for en række skifteretter, foreslås ikrafttrædelsestidspunktet ændret til 1. april 1978.

Til nr. 13.

Forslaget indebærer ingen indholdsmæssig ændring i forhold til lovforslaget. Det tilsigter at undgå tvivl om, at de hidtidige regler skal anvendes i de i bestemmelsen

nævnte tilfælde, selv om konkursloven af 1872 ophæves ved lovforslagets § 215. Samtidig bringes overgangsbestemmelsen i overensstemmelse med § 18, stk. 1, i lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende konkurs m. v.

II. forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende konkurs m. v.

Af *justitsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 1.

1) Paragraffen affattes således:

„Danske Lov 5-7-2, 5-7-3 og 5-14-46 ophæves.“

Ny paragraf.

2) Efter § 4 indsættes som ny paragraf:

§ 01.

I lov nr. 102 af 6. april 1906 om køb, som ændret ved lov nr. 409 af 30. november 1965 og lov nr. 212 af 26. april 1973, affattes § 40 således:

„§ 40. Er køberens bo taget under konkursbehandling, kan sælgeren, selv om tiden for levering ikke er kommet, forlange, at boet uden ugrundet ophold tager stilling til, om det vil indtræde i købet. Indtræder boet ikke, kan sælgeren hæve købet.““

Til § 12.

3) I den under nr. 2 foreslåede affattelse af § 2, stk. 1, indsættes i 1. punktum efter „konkurslovens“: „§ 63, stk. 2, 1. pkt., eller“.

Til § 16.

4) Før nr. 3 indsættes som nyt nummer:

„01. I § 538 affattes stk. 2, således:

„Stk. 2. De følgende regler anvendes på tvangsauktion, som sker uden forudgående udlæg, med de ændringer, som følger af forholdets natur.“

Stk. 3. ophæves.“

Til § 16.

5) I nr. 3 indsættes før den foreslåede § 538 a som ny § 538 a:

„§ 538 a. Fyldestgøres et krav, der er sikret ved håndpant, ikke rettidigt, kan panthaveren lade pantet bortsælge ved tvangsauktion. Værdipapirer, som har kurs på Københavns børs eller på fremmede børser, sælges dog ved et medlem af fondsbørsen eller en bank eller sparekasse.

Stk. 2. Inden panthaveren tager skridt til fyldestgørelse, skal han, medmindre pantsætterens bopæl er ham ukendt, med en uges varsel ved anbefalet brev opfordre denne til at opfylde kravet, medmindre omgående salg er nødvendigt for at undgå eller begrænse et tab. Afkald på sådan opfordring er ikke gyldigt.

Stk. 3. Pantsatte fordringer kan inddrives af panthaveren, efterhånden som de forfalder.“

Lovforslagets § 538 a bliver herefter § 538 b.

Til § 17.

6) Paragraffen affattes således:

„Loven træder i kraft den 1. april 1978.“

Bemærkninger.

Til nr. 1.

Forslaget svarer til § 1 i konkurslovudvalgets betænkningssudkast, jfr. betænkningen side 281. Bestemmelsen har sammenhæng med ændringsforslagets nr. 4, der som § 538 a i retsplejeloven foreslår en ny regel om fyldestgørelse af en håndpantavers krav, jfr. betænkningssudkastets § 18, nr. 5. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til nr. 5.

Til nr. 2.

Købelovens § 40 indeholder en regel om, at sælgeren, hvis køberens bo er taget under konkursbehandling, kan spørge boet, om det vil indtræde i købet. Indtræder boet ikke snarest muligt og senest inden 3 uger, kan sælgeren hæve købet. Boet skal dog indtræde senest ved tiden for leveringen eller betalingen, hvis et af disse tidspunkter indtræffer inden 3 ugers fristens udløb. Reglen svarer til den gældende bestemmelse i konkurslovens § 16, stk. 1, nr. 1. Fristen for boet til at tage bestemmelse om indtræden i gensidigt bebyrdende kontrakter foreslås imidlertid ændret ved konkurslovforslagets § 55, stk. 2, jfr. § 58, stk. 1, således at medkontrahtenten kan forlange, at boet tager stilling uden grundet ophold. Om begrundelsen for dette forslag henvises til betænkningen side 122.

En almindelig revision af købelovgivning overvejes af justitsministeriets købelovsudvalg, som forventer at kunne afgive betænkning herom i 1979. Justitsministeriet

har imidlertid anmodet udvalget om at overveje, om der samtidig med gennemførelsen af den ny konkurslov bør foretages ændringer i købeloven.

Udvalget er af den opfattelse, at købelovens § 40 bør ændres, således at fristen for boets indtræden efter købeloven bringes i overensstemmelse med § 55, stk. 2, jfr. § 58, stk. 1, i den ny konkurslov.

Udvalget har overvejet, om også købelovens § 39, stk. 1, 2. pkt., bør ændres. Efter denne regel kan sælgeren i tilfælde af køberens konkurs hæve købet, når tiden for leveringen er kommet, hvis boet ikke på sælgerens opfordring stiller sikkerhed for købesummens betaling. Efter §§ 55, stk. 2, og 57, stk. 1, smh. med § 58, stk. 1, i konkurslovforslaget kan sælgeren (medkontrahtenten) i denne situation hæve købet, hvis boet ikke uden grundet ophold indtræder i aftalen og stiller sikkerhed for købesummens betaling. Udvalget har imidlertid peget på, at købelovens § 39, stk. 1, 2. pkt., forstås således, at boet har en vis frist til at overveje, om det vil indtræde i købet og stille sikkerhed for købesummens betaling. Denne frist må antages at være i overensstemmelse med den forståelse af „uden grundet ophold“, som lægges til grund i bemærkningerne til konkurslovforslagets §§ 55, stk. 2, og 57, stk. 1, jfr. betænkningens side 122 og 124. Udvalget finder på denne baggrund, at det ikke er nødvendigt at ændre købelovens § 39, stk. 1, 2. pkt. En omskrivning af reglen, således at den fuldt ud bringes i overensstemmelse med konkurslovforslaget, ville i øvrigt teknisk være vanskelig, da købelovens § 39 gælder i andre insolventtilfælde end konkurs.

Ud over ændringen i købelovens § 40 finder udvalget, at der bør foretages en række mindre justeringer af redaktionel karakter af købelovens §§ 39 og 41 for at bringe disse bestemmelser i overensstemmelse med de ny konkurslovsregler, herunder navnlig reglerne om betalingsstandsning. Disse justeringer vil det imidlertid være mest hensigtsmæssigt at foretage i forbindelse med den almindelige revision af købeloven.

Justitsministeriet kan tiltræde købelovsudvalgets opfattelse. Herefter foreslås købelovens § 40 ændret, således at reglen bringes i overensstemmelse med § 55, stk. 2, jfr. § 58, stk. 1, i den ny konkurslov. Forslaget svarer til et udkast udarbejdet af købelovsudvalget.

Til nr. 3.

Der henvises til bemærkningerne til ændringsforslaget til konkurslovforslagets § 63.

Til nr. 4.

Bestemmelsen svarer til § 18, nr. 4, i konkurslovudvalgets betænkningssudkast, jfr. betænkningen side 283. Den er en følge af, at der ved ændringsforslagets nr. 5 indsættes en bestemmelse om håndpanthaverens fyldestgørelsesadgang som § 538 a i retsplejeloven.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne i betænkningen side 291.

Til nr. 5.

Bestemmelsen, der svarer til § 538 a i § 18, nr. 5, i konkurslovudvalgets betænkningssudkast, jfr. betænkningen side 283, afløser den pågældende konkurslovs § 155. Den angår håndpanthavers fyldestgørelse af sit

krav og adskiller sig fra den gældende bestemmelse ved at ophæve panthaverens adgang til at overtage pantet til ejendom efter vurdering. Denne fyldestgørelsesform skal herefter kun kunne benyttes i kraft af særlig aftale. Der henvises i øvrigt til betænkningen side 285 og 291 f.

Konkurslovudvalgets forslag blev ikke medtaget i lovforslaget. Om begrundelsen herfor henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 16. Imidlertid vil der gå endnu nogen tid, før reglerne om pantelånere kan revideres, hvorfor der til afløsning af konkurslovens § 155 må indsættes en bestemmelse i retsplejeloven om håndpanthaveres fyldestgørelsesadgang.

Til nr. 6.

Der henvises til bemærkningerne til ændringsforslaget til konkurslovforslagets § 215.

Ole Espersen (S), Hjørtnæs (S), Poul Nielson (S), Tove Lindbo Larsen (S)
formand.

Otto Mørch (S), Jimmy Stahr (S), Niels Helveg Petersen (RV), Nathalie Lind (V).

Mette Madsen (V), Hagen Hagensen (KF), Mimi Jakobsen (CD)
næstformand.

Inge Krogh (KrF), Kjærulff-Schmidt (FP), Voigt (FP), Ole Hovmand (FP).

Ebba Strange (SF), Tove Jørgensen (DKP).

Partierne DR og VS var ikke repræsenteret ved medlemmer i udvalget.